

[Lykketoft]

i de 5 mia kr., jeg har nævnt her? Kunne vi ikke få løftet bare en lille flig af sløret for, hvor de penge skulle hentes, når det ikke er på tabuområderne, og kunne vi ikke godt få en fornuftig forklaring på, hvorfor disse upopulære skridt, der måtte skulle tages for at få det hele til at gå op, skal overlades til grupper og partier uden for regeringens kreds, i stedet for at regeringen, som man normalt plejer at forvente det af den ansvarlige regering, selv anviste dækning for de projekter, den søsatte?

Hagen Hagensen (KF):

Jeg tror nu ikke som hr. Lykketoft, at vi har brugt for megen tid på at drøfte disse forhold i dag. Tværtom. Der er grund til at se, hvor langt vi kan komme frem ad vejen. Jeg synes, der har været tegn i sol og måne på, at vi godt kan komme frem ad vejen – et stykke vej i hvert fald.

Jeg vil godt sige, at de noget flotte og skarpe bemærkninger, som hr. Lykketoft kom med i sit første indlæg, gjorde det vel egentlig naturligt for skatteministeren at svare igen. Der er et gammelt ord, der siger: som man råber i skoven – eller måske skal man i denne forbindelse sige: råber i junglen – sådan får man svar.

Det, der skiller os, er jo i høj grad spørgsmålet om byrdefordelingen eller i det hele taget den fordelingspolitiske side af skatten. Det er ganske klart, og det skal da siges her. Hvorfor i alverden skulle vi da gå med til at hæve selskabsskatten, hvorfor skulle man gå ind på sådan noget, hvorfor skulle man gå videre ad den vej og søge at jævne ud via skatten?

Tror for øvrigt socialdemokratiets ordfører – der som et helhedsbillede af skatteredegørelsen havde fået, at man kunne nøjes med en enkelt paragraf, der vist omtrent lød: alt, som ikke vedrører personligt arbejde, skal fritages for skat – tror hr. Lykketoft, at de, der har mere end 160.000 kr., har det uden at arbejde for pengene? Tror man ikke, at de sætter noget i gang for andre måske, nogle af dem, der har de store indkomster? Vil man have jævnet alt det ud og have noget til at gå i stå, ja, så følger man den vej ind i junglen – eller ud af den, hvad det nu kan blive – som hr. Lykketoft nævner, men vil man ikke det, prøver man på at se, hvor langt man kan

nå i fællesskab for at bygge noget op. Jeg tror, at det er gavnligt, at der kom en skatteredegørelse, der viser, at man faktisk kan klare tingene for henimod 92 pct., og – det være en sidebemærkning til hr. Rahbæk Møller – hvad enten der nu er tale om skattelettelse eller tale om forhøjelse af personfradrag, er der altså så mange, det kan hjælpe. Er der ikke grund til at samles om det? Jeg er vist ikke på den gale side af strengen, når jeg siger noget i den retning.

Hr. Lykketoft sagde, at rovdirene, der lever i junglen, lever bedst. Ja, gør de nu også det? Jagtes de ikke af mange? Jeg tror det. De jagtes af den ene side af salen, og de jagtes også af os. Det er ikke udtryk for et ønske om, at rovdyr skal leve godt, det tror jeg vi i hvert fald kan være fælles om. Den grove udfordring, som hr. Lykketoft talte om, kom måske nok så meget fra hans side, når han fortalte, at man ikke ville være med til noget af det, man ellers kunne enes om. Lad os dog tage fat på det og så i øvrigt hver beholde vores synspunkter til senere brug, hvor vi kan prøve på at få dem gennemført.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Selv om det ikke er min egen bemærkning – jeg fik den forærende af hr. Bernhard Baunsgaard – vil jeg alligevel sige det: det kan godt være, at rovdirene jages fra begge sider, men fra højre side kun med løst krudt.

Fogh Rasmussen (V):

En stor del af debatten er foregået via korte bemærkninger. Jeg har valgt at samle nogle kommentarer, som der egentlig var behov for undervejs, til denne anden runde. Hr. Lykketoft gjorde mig helt ængstelig på et tidspunkt ved at antyde, at en artikel, som jeg har skrevet i Berlingske Tidende i fredags, skulle være udtryk for en sønderlemmende kritik – jeg tror, det var det udtryk, hr. Lykketoft brugte – af skatteministerens redegørelse. Jeg tror, at hr. Lykketoft, når han engang ser referatet af, hvad jeg har sagt i dag, må indrømme, at der overhovedet ikke kan være tale om noget sådant. Tværtimod mener jeg, at skatteministerens redegørelse – det afslører debatten i dag også – er et udmærket træfpunkt for, hvad et flertal i folketinget kan blive enige om af markante for-